

mænd, og af Befalingsmænd saavel Underofficerer som Officerer, skulle vise det Hensyn, den Diskretion, som deres Tjeneste maatte medføre, men at de for øvrigt kunne nære og udtale hvilke Meninger de ville angaaende politiske Forhold. Heri er det jo, at der er en mærkelig Modsætning mellem det ærede Medlems Standpunkt og mit. Det ærede Medlem ved jo meget godt, at der er en stor Mængde i Hæren, navnlig blandt dem, han er en god, men selvkaldet Talsmand for, nemlig Officererne, der udtale politiske og Højre-Anskuelser. Det ved det ærede Medlem meget godt. Det har jeg ikke det mindste imod, jeg finder det berettiget, men jeg finder det saa ganske uberettiget af det ærede Medlem, at han ikke vil have samme Frihed for dem, der have andre Anskuelser. Det ærede Medlem tænker ikke ret paa, hvad en stor Aand har sagt ved en saadan Lejlighed. Han sagde: „Jene machen Partei, welch' unerlaubtes Beginnen, aber unsre Partei — freilich — versteht sich von selbst“.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Maa jeg lige overfor den Bemærkning sige, at jeg kender meget godt Goethes Distichon: Jene machen Partei, welch' unerlaubtes Beginnen, aber unsre Partei — freilich — versteht sich von selbst. Jeg har aldrig bestridt den Teori, jeg nu har Anledning til at gøre gældende overfor den højtærede Forsvarsminister. Den Gang jeg stillede mig som Folketingsmand i Randers, var det ganske naturligt, at det Spørgsmaal maatte rejses, om man kunde forsvare at vælge en Embedsmand. Det var et Spørgsmaal, der ganske naturligt maatte dukke op, om man kunde gøre Regning paa, at denne Embedsmand havde den Frihed, der var nødvendig for at kunne tale paa Ting. Da udtalte jeg for mit Vedkommende, at jeg kun vilde udtale mig efter min Overbevisning, og at jeg var fuldt beredt paa, hvis det skulde kræves, da at bringe min Stilling som Offer for mine Anskuelser. Jeg siger det her, og jeg har Grund til at sige det, fordi jeg har været i det Tilfælde, at jeg er bleven kaldt til Ministeriet og har faaet en Tilkendegivelse af, hvorledes man vilde bære sig ad lige overfor mig, hvis jeg fortsatte min Opposition. Den højtærede Krigsminister kan derfor henvise til mange andre, men ikke til mig. Er der nogen, der hævder Ordets Frihed, saa gør jeg det. Er der nogen, der respekterer andres Me-

ninger, er det mig. Men jeg forlanger ogsaa Respekt for mine egne.

Det kan være naturligt fra et radikalt Standpunkt, men det er maaske ikke ganske naturligt fra en Krigsministers Standpunkt, at stille sig paa den Maade med Hensyn til Højre og Venstre lige overfor Hærens Officerer.

Ordføreren for Forespørgerne (*L. Jensen*): Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) udtalte før, at hvis det havde været Forespørgernes Mening at tale om en Reform af den militære Retspleje og den militære Straffelov, saa havde vi ikke baaret os rigtigt ad, for det ærede Medlem havde den Opfattelse, at det nærmere var vor Mening at bringe mange forskellige Ting ind i Debatten for at faa Lejlighed til at omtale dem. Jeg maa straks tage et Forbehold. Jeg har ikke bragt mange Ting ind i Debatten, men jeg har holdt mig til en strengt saglig Kritik af den militære Retspleje og den militære Straffelov. Men det er klart, at man maa begrunde sin Kritik ved at fremføre Eksempler. Det maa det ærede Medlem selvfølgelig være paa det rene med, at saaledes maa man bære sig ad. Det har ikke været vor Mening at klage over alt muligt. Det har kun været vor Mening at paavise de Ting, som vare urigtige, netop til Begrundelse af vor Fordring om, at der skulde foretages en Reform.

Det ærede Medlem bebrejdede mig saa paa ny, at jeg ikke havde undersøgt Strafferegistrene for at blive klar over, hvorvidt de strenge Straffe anvendtes hyppigt eller ikke. I samme Aandedræt erklærede det ærede Medlem imidlertid, at der fandtes ingen Statistik, saa jeg ved ikke, hvorledes jeg skulde bære mig ad med det. Men naar det ærede Medlem siger, at jeg ikke ved noget om, hvorvidt de strenge Straffe anvendes hyppigt eller ikke, maa jeg sige, at jeg har ikke mit Kendskab fra Sladder, men fra udmærket gode, sagkyndige Mænd, som have meddelt mig, at disse Straffe anvendes meget hyppigt, Mænd, som ere fuldt ud kendte med Hærens Forhold, og som ere klare over og vide, hvor hyppigt disse Straffe blive anvendte.

Naar man vilde bebrejde en Præst, at han paa Prædikestolen staar og siger eet og paa Møder noget andet, og man saa mener, at den samme Bebrejdelse maa gælde overfor Militærpersoner, der angribe Forsvarsvæsenet, maa jeg dertil straks